

HONAN JÁRNAK A FIÚK

HOLLÓKAPU

ITT
TALÁLKOZTUNK
ELŐSZÖR

SIRNIZ?

DZSENTRI
PUB

BESSENYEI GÁBOR

BESSENYEI GÁBOR

HOVÁ JÁRNAK AFIÚK SÍRNI?

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

EGY

Maxim

EGY AZÚRKÉK PILLANGÓ élettelen teste zuhan a lábam elé. Vagyis remélem, hogy már nem él, mert ahogy lépek, elkerülhetetlen, hogy össze ne tapossam. De a lepkék nem zuhannak csak úgy le az égből, szóval szinte biztos, hogy már halott volt.

A fekete kamubőr cipőm talpát végighúzom a járdaszegélyen, szétlapított lepketestet hagyva a kövön, amitől valahogy rossz érzés költözik a gyomromba. Mert az nem járja, hogy pillangók megtörten zuhanjanak alá az égből, és csak egy folt maradjon utánuk az úton.

Ki érdemel ilyen sorsot?

Ki érdemel ennél jobbat?

De nincs időm ilyesmivel foglalkozni. Ez a nap nem alkalmas lepkesiratásra.

Velem szemben egy barna hajú, vékony lány sétál, aki elmélyülten beszélget a szintén csontsovány, fekete hajú barátnőjével, akinek a szájában fogszabályzó villan. Az április végi húsz fok levetkőztet

mindenkit. Őket is. A hasuk kilátszik a vékony, tapadós felsőjük alól. *Semmi mellük*, állapítom meg rögtön.

A fogszabályzós rám néz, az arca kedves, ártatlan, és azért azt nem mondanám, hogy rám mosolyog, de van benne valami biztató. Az arcom szinte kigyullad, és előnt a szégyen. Ilyen kedvesen néz rám, én pedig rögtön a mellére koncentráltam. Ráadásul pont ezen a napon. Még ma is csak ilyenekre tudok gondolni? Utálom, hogy ennyire ki vagyok szolgáltatva az ösztöneimnek. Mert rohadtul nem kértem ebből.

A lány végigfuttatja rajtam a tekintetét, amitől már nemcsak szégyenkezem, hanem kellemetlenül is érzem magam. Rajtuk átlagos cuccok, szakadt farmer, rövidnadrág, testre tapadó felsők, rajtam viszont iskolai egyenruha, fekete öltöny, fehér ing és az iskola címérével hímzett nyakkendő.

Hirtelen olyan érzés kerülget, mintha nem is annak a világnak a része lennék, mint a lányok, és míg mások élhetik a hétköznapi életüket, engem csak ideragasztottak az esetlen öltönyömben, mint egy csodabogarat.

Bár ne zavarna! De zavar. Rohadtul zavar, hogy egy pillanatra kilógok.

Lehajtott fejjel rohanok tovább, így a lányokból nem marad más, csak egy kellemesen elsuhanó illatfelhő. Fekete ribizli és vanília. Nem akarom látni őket. Sem a kedves arcukat, sem a formátlan testüket. De amúgy is, mit számít a mell? Ha a fogszabályzós megszólított volna, és elkéri az Instám, szó nélkül adom meg neki, hogy aztán minden telefonrezsésre összereződüljek, hátha ő írt, és ha nem, hát remegve várjam, hogy írjon.

De szabad nekem ilyet Csenge mellett?

Nem mintha Csengével bármikor is lett volna valami. De lehetett volna. Vagy nem. Ő maga mondta, hogy nem. De talán mégis lehetett volna.

Nem mintha *érdekelne*.

A sulihoz közeledve meglátom két osztálytársamat, Juhász Barnát és Palányi Ákost. Ők is egyenruhában jöttek, csak ők lazábbra vették, mint én. Az ingük felül ki van gombolva, nyakkendő sehol, ünneplőcipő helyett pedig fehér Air Jordan sneakert húztak a fekete nadrághoz.

Bárcsak annyira bátor lennék, mint ők, hogy legalább azokat a szabályokat meg merjem szegni, amit senki sem fog számonkérni! De nekem ez sem megy.

Hozzájuk képest nagy lendülettel sétálok a sulifelé, és habár kicsit megnyugtat, hogy itt már mások is ünneplőt vagy valami ahhoz hasonlót viselnek körülöttem, nem akarom utolérni őket. Lelassítok.

Barna és Ákos elképesztően el van szállva magától, ebből pedig egyenesen következik, hogy másokat viszont mérhetetlenül lenéznek. Ha meglátnak, akkor baromi hangosan köszönnek, szinte elbőgik magukat, mint egy felajzott szarvasbika. Aztán hátba veregetnek, meg mindenfélét csinálnak, hogy felhívják magukra a figyelmet. Csak azért, hogy mindenki tudja a környéken: ők bizony ott vannak. A köszönés náluk nem csak egy üdvözlés. Ha ők köszönnek, az színjáték. Az róluk szól. Nyújtják a kezüket, én az enyémet, aztán hangos megjegyzést tesznek, hogy milyen gyenge a szorításom, vagy épp ők szorítanak rá úgy az ujjaimra, hogy látványosan szabadulni akarjak tőlük. Aztán meg röhögnek.

Hiába járunk egy osztályba, mellettük mindig gyereknek érzem magam. És nagyon nincs szükségem erre az érzésre ma, még a

suli előtt. Persze időnként megpróbálok rájuk akaszkodni, hátha rám ragad valami a népszerűségükből, de ez nem igazán szokott összejönni.

Megállok, a nyakkendőmet igazgatom. Csak komótosan, hogy minél jobban húzzam az időt. Barna és Ákos már a sulis főbejárati lépcsőjén nyomul felfelé, amikor elindulok.

Odabent átadom a portásnak a telefonom, aki unottan tuszkolja be a 11. C osztálynak kialakított dobozba.

Ákos és Barna meg-megáll kezét fogni az emberekkel, ezért csak lassan haladnak. A többiekkel egymás tenyerébe csapnak, összeérintik a vállukat. Velem nem így szokták csinálni. Újból visszaveszek a tempóból. Még egyet igazítok a nyakkendőmön, hogy legyen idejük távolodni. A gyomrom összerándul, a levegő csak akadozva tud lecsúszni a száraz torkomon. De ez csak a szokásos reggeli szorongás. Néha elmúlik. Persze attól is függ, hogyan alakul a napom.

Ákos és Barna eltűnt az első emeleti fordulóban, így én is megindulhatok. Felvonszoló magam a lépcsőn, a fokokra különféle biztató mondatokat ragasztottak, mint a „Képes vagy rá!”, és a „Meg tudod csinálni!”, meg ilyenek. De mi van, ha én nem akarom megcsinálni? Ha csak mások kényszerítenek rá, hogy csináljam?

Utálok itt lenni.

Jó lenne látni Csengét. A fogszabályzós lány mellét pedig örökre elfelejteni.

A lépcsőről a folyosónk felé fordulok, ahol egymás mellett három osztályterem húzódik. A diákok zöme kint nyomul a folyosón, a hosszú padon ülnek, szórakoznak. Meglátom Leventét, az egyik haverom, aki egy sráccal beszélget a másik osztályból. Őt nem ismerem. Jó, persze a nevét tudom, mert évek óta közös évfolyamon tanulunk, de még soha nem beszéltünk, sőt nem is szoktunk még

köszönni sem egymásnak. Hogy menjek így oda hozzájuk? Nyújtsak kezét a srácnak is? Mit fog hozzá szólni? Persze, elfogadni biztos elfogadja, de tuti hülyének néz majd. Vagy az gázabb, ha csak Leventét üdvözlöm?

Inkább nem megyek oda hozzájuk. Így a legegyszerűbb. Az osztályban majd köszönök Leventének.

A termünk előtt szembejön velem Adrienn és Réka, hevesen mutogatva beszélgetnek egymással. Köszönök nekik. Nincs válasz.

Az ajkamba harapok, és megyek tovább. Velük néha ilyen. A kedvüktől függ, hogy köszönnek-e nekem, vagy sem. Túl nagyra vannak magukkal ahhoz, hogy mindig kedvesen viselkedjenek velem. Mondjuk, nem értem, hogy miért, mert Csenge mindig is felettük állt az osztályhierarchiában, vele mégis összebarátkoztam.

Belépek a terembe, ahol több fiú is egymás mellett áll, a fejüket összedugva figyelnek valamit. Ez kellemetlen. Így hogy köszönjek nekik? Máskor ki tudom válogatni, hogy kivel akarok kezét fogni, és kit akarok elkerülni, de így, hogy mindenki egy kupacban van... Lehet, hogy csak megyek és leülök a padomhoz. Vagy inkább kimegyek a teremből, mintha dolgom lenne odakint.

Ahogy lerakom a táskám, Barna hátrafordul, és találkozik a tekintetünk. Váratlan gúnymosoly húzódik az arcára, amitől a gyomrom összerándul, és megállíthatatlanul rángatja magával a többi szervem. Ugye nem *tőlem* akar valamit?

– Maxim! – szólít meg.

De... tőlem akar. A franc! Az izzadság vékony kis csíkokban tekerget le a tarkómon.

– Nem tudtad, hogy soha nem könyörgünk egy lánynak sem? – kérdezi ártatlanul.

Nem értem.

– Mi? – szalad ki az eltátott számon.

Megint a nyakkendőm igazgatom.

Barna vigyorogva int, hogy menjek oda, és amint kicsit közelebb lépek, átkarolja a nyakam, majd bevon a titkos fiúkörbe.

Hirtelen nem tudom, hogy mi történik, csak azt látom, hogy egy másik osztálytársam, Kolos a telefonját tartja a kezében. Ő nyilván nem az igazit adja le a portán, így a többiekkel együtt néznek rajta egy videót, amiben háttérzajként az *AWS Viszlát, nyár* című száma szól.

*Viszlát, nyár, most már elkéstél
Mert azt hazudtad, enyém leszel
De nem jöttél*

*Viszlát, álom, köszönöm, hogy eltűntél
Most már ideje visszakapnom
Amiket elvettél*

Elsőre fel sem fogom, hogy mit látok a telefon képernyőjén, és kell pár pillanat, mire körvonalazódik, hogy ez Csenge szobája a felvétel. Jártam már nála néhányszor, és még többször láttam a videóiban.

És ekkor meghallom a saját hangom, recsegye szól a telefon hangszórójából.

– Csenge, kérlek! – könyörgök a videóban. – Csak próbáljuk meg!

– De mi... barátok vagyunk... – ellenkezik Csenge megtörtén.

Nem értem, mi történik, de érzem, hogy valami rossz. Mintha kívülről látnám magam, és csak színész lennék a telefon képernyőjén futó olcsó kamu reality show-ban. Csenge a videón velem szemben áll, egy bő fehér pólóban, amin egy hot dog kiflibe öltöztetett tacsós minta van. Ez a póló máskor mindig megnevettetett.

Most azonban kiüresedve bámulok magam elé, és minden távolinak tűnik. A testem viszont azonnal reagál, a mellkasom összeszorul, a szívverésem kihagy, az arcom pedig már lángol is a szégyentől.

– Ez a legjobb! – gyözködöm Csengét a videóban. – Már jól ismerjük egymást, kedveljük a másikat.

– De... ez nem jó ötlet...

– Kérlek!

A videón jól látszik, ahogy próbálom megérinteni Csenge arcát, de ő elhúzódik.

– Nem... nem tetszel nekem... – mondja Csenge nagyon hal-
kan, úgy, hogy közben rám sem néz.

– Akkor ki tetszik? – kérdem indulatosan.

– Nem arról van szó, hogy ki tetszik, hanem hogy... te nem tetszel – csuklik el Csenge hangja.

Hirtelen megszédülök. A talaj kicsúszik a lábam alól, és a világ forogni kezd körülöttem. Egy padban találok kapaszkodót.

Ez most tényleg megtörténik? Az osztálytársaim látják, ahogy megalázkodtam és könyörögtem Csenge szerelméért?

A gyomrom megremeg, a torkomon keserű sav kúszik fel. Hányingerem van.

– Na, Maxim, úgy látom, hogy van még mit tanulnod a csajozásról! – veregeti meg a vállam Barna. – Tartok is neked egy gyorsalpalót. Első és legfontosabb szabály, hogy soha ne könyörögj!

A hányingert tehetetlen düh váltja fel, remeg az egész testem.

Ez nem történhetett meg velem. Nem alázhatott meg az egész osztály, az egész sulis előtt. Nem árulhatott el. Csenge... *miért?*

A pulzusom dobol a nyakamnál, a szemem, mintha belement volna valami, égni kezd. Érzem, hogy a sírás kerülget. Bőgni akarok, mint egy kisgyerek, akit becsaptak.

De nem sírhatok. A fiúk előtt nem. Senki előtt sem.

Ezt nem bírom tovább.

El kell tűnnöm innen.

Nem tudom, mit csináljak, de érzem, hogy a lábam mozdul. Le-lököm magamról Barna kezét, és kirontok a teremből. Senkit sem akarok látni, nem nézek fel. Felőlem mindenki bekaphatja. Leszarom őket. De igazából attól félek, ha felnéznek, valaki meglátná a könnyeket a szememben.

Hová menjek?

A mosdóba? Mint a lányok?

A fiúk nem sírnak a mosdóban. Ezt már megtanultam.

A fiúk sehol sem sírnak. Ezt is megtanultam.

De megaláztak. Megszégyenítettek. *Megint.*

Így már majdnem mégis sírok.

A tenyerem ökölbe szorul, a pulzusom a fülemben dübörög.

Nem bírom tovább.

Gyűlölök itt mindenkit.

El akarok innen menni. Máshol lenni. Bárhol.

Lerohanok a lépcsőn.

A portás a fülkéje előtt beszélget. Egyszerre többen lépnek be az épületbe, így tömeg alakul ki a kártyaolvasó előtt. Senkinek sem tűnik fel, hogy szembemegyek az árral.

De a telefonom nem tudom elvenni.

Nem baj. Nem érdekel. Megfulladok itt bent.

Kint akarok lenni.

Hozzá sem érek az ajtóhoz, egy kinyújtott kar alatt slisszolok ki.

Végre kint vagyok.

Már kapok levegőt.

A friss levegő hirtelen az arcomba vág, a szél szinte kikapja a szemem sarkában megbújó könnyeket.

Nem fogok sírni. A fiúk nem sírnak.

Már csak futok.

Csak azt nem tudom, hogy hová.

KETTŐ

Maxim

ATTÓL TARTOK, hogy a környéken belefutok valamelyik tanáromba, aki visszaparancsolhatna a suliba. Ezért csak rohanok. Nem fogok senki kedvéért megállni.

Az aszfalt csattanása a talpam alatt felrezeget a mellkasomig. Nem szoktam futni, csak ha muszáj. Teljesen szétzilál az érzés.

Percekkel később állok csak meg.

Lihegek és fújtok. Valami feszít. És nem csak a levegőhiány. A mellkasom elnehezül, mintha súlyos páncélt préseltek volna köré.

Felordítok.

Kiszakad belőlem. Úgy ordítok, mint egy állat. Még soha nem csináltam ilyet. Soha nem ordítottam nyilvánosan.

Pedig jó érzés. Megkönnyebbülést hoz. A mellkasomról leoldódik a súly, a torkom felszabadul, a levegő pedig hűsen csúszik le rajta.

Egyetlen pillanatra.

Amint magamra eszmélek, máris elszégyeltem magam.

Ez nem én vagyok. Én nem ordibálok nyilvánosan.

Panelházak között állok, mellettem egy tömött parkoló. Embereket alig látni, de fel sem merek nézni igazán, nem akarom tudni, ki látta és hallotta a szégyenem.

Lehajtott fejjel futok tovább.

Megint percekig rohanok, de már érzem, hogy nem bírom. A lábam elnehezül, mintha betoncipőben szaladnék, a mellkasomba minden lépésemre fájdalom hasít. Mindig is utáltam futni. A Cooper-teszten mindig azok között vagyok, akik elfogynak az ötödik perc végére, utána pedig már csak sétálgatnak. Ilyenkor Barna, akárhányszor leköröz a kétszáz méteres pályán, mindig hátba csap és rám kiált, hogy: *Te miért nem futsz?* Jó hangosan, hogy mindenki rajtam röhögjön. Ezért a második vagy harmadik ilyen alkalom után inkább újból megindulok, hogy többször ne érhessem utol.

Megállok. Az oldalam szúr, nem kapok levegőt, és úgy érzem, hányni fogok.

A bordáim szorítom, és megpróbálom kilihegni magamból minden fájdalmam és fáradtságom.

Vissza kellene mennem a suliba.

Nem. Oda nem. Ezek után nem. Soha többé.

Nincs már ott helyem. De lehet, hogy sehol sincs.

Nem lenne szabad ilyesmire gondolnom.

Tanácsstalanul körbenézek.

Tízemeletes, szürkén roskadozó panelházak ölelnek körbe, az épületek között kocsiktól elzárt tér. A közelben néhány idős néni egy húsbolt előtt beszélget. A füstölt húсок illata hozzám is elér, mélyet szippantok belőle.

Hová menjek most?

Ha Csenge itt lenne...

Nem! Csenge tette ezt velem.

De miért? Miért akarta megosztani? És miért mára időzítette ezt a szégyenvideót?

Pánikszerű remegés szalad szét a testemben.

Nem bírom. Mennem kell.

Kell valami zene, ami kizárja a világot. Reflexszerűen a telefonomért nyúlok, de ráeszmélek, hogy a suliban hagytam. Vissza nem mehetek érte, mert akkor ott ragadok. Ezek szerint egyedül maradtam a gondolataimmal. Szívás.

Eszembe jut egy Elefánt-szám, amit mostanában hallgattam. Egy pillanatra becsukom a szemem, a fejemben pedig megindul a *Szerelem* című dal. Úgy indulok el, hogy halkán dúdolom. Hallom magamban mellé a zenét.

Ki vagy, és mit akarsz?

Mi az, és mire jó?

Hülye vagy, belehalsz

Szerelem, szerelem

Nem is én, nem is ő

Egyedül akarom

Veled is van ilyen

Szerelem, szerelem

Úgyis beborult, kiderül

hogy eltörik, elakad

Egyedül akarom

Szerelem, szerelem

Nem is én, nem is ő

Ki vagy, és mit akarsz?

Hülye vagy, belehalsz

Szerelem, szerelem

Miért ez jutott most eszembe? Csenge és én...

Hogy tehette ezt velem *Csenge*?

Ez nem lehet. Ilyen nincs. Kizárt, hogy Csenge osztotta meg ezt a videót. Fizikai képtelenség, hogy ez Csenge műve.

Ez az egész egy kamu. Csak szívatnak.

Biztosan csak egy AI-videó.

Nem tudom, Barna milyen AI-t használt, és miért volt jó neki, hogy legyártotta ezt a gusztustalan hazugságot rólam és Csengéről, de emiatt nem hibáztathatom Csengét. Az valami elképesztő baromság lenne.

De miért áltatom magam? Tudom, hogy ez a videó nem AI, mert... emlékszem erre a napra. Emlékszem a háttérben futó *Vizslát, nyárra*, hogy átmentem Csengéhez... és hogy könnyögtem. Nem. Nem akarok erre emlékezni.

Csenge akkor sem tenne ilyet.

Barna biztos feltörte a telefonját vagy a laptopját, és lenyúlta a felvételeket. Csak ez történhetett.

De... *miért volt erről egyáltalán felvétele Csengének?*

Jelenleg csak saját magamtól kérdezhetem, de a válasz nélküli némaság a lelkembe harap, és elvisz belőle egy darabot. Elnehezít az üresség.

Nagyot fújtok. Mennem kell.

Elindulok, csak továbbra sem tudom, hová. Sem azt, hogy mi lesz a vége.

Mellettem két óvónő ijesztő fegyelemben kísér egy óvodás csoportot a panelsor alatt húzódó, lelakott külsejű fogászatra. Mi is

ide jártunk annak idején, és már akkor sem nézett ki jobban a hely. A közelben három srác elektromos rollerrel akarna száguldozni, de az elmozdult, szabálytalan utcakövek megdobják őket, így kénytelenek lassítani. Hallom, ahogy egymás közt anyáznak. Az egyikükbe hátulról egy lány kapaszkodik. Irigykedve nézek utánuk.

A telefonomért nyúlok, hogy megnézzem az időt, de megint ráeszmélek, hogy nincs nálam a mobilom. Az órára pillantok. 7:55. Furcsa, hogy hiába van rajtam óra, előbb keresem a telefonon az időt, mint azon.

Apa szerint egy férfinak nem szabad túl sok és túl feltűnő ékszert hordania, de azokra adnia kell. A legfontosabb ékszer pedig, amit egy férfi hordhat, az az órája. Apa már csak azt nem teszi hozzá soha, hogy az igazán értékes órákat mi nem tudjuk megfizetni. Így mi csak eljártsszuk, hogy adunk magunkra, de a legolcsóbb automata-szerkezetes órát kaptam tőle. Mondjuk, ennek az árából már egy értelmes okosóra is kijönne. Nem egy Apple Watch, mint amit Barna hord, de néha azért jó lenne olyannak lenni, mint más.

Persze most kivételesen jól jön, hogy nem okos, hanem klasszikus órám van. Az okosórát le kellett volna adnom a suliban a telefonommal együtt. Így viszont tudni fogom, hogy mennyi az idő. Nem mintha bárhová is sietnék.

Mondjuk, Barna eddig egyszer sem adta le az óráját, mégsem szólt rá soha senki. Én persze leadnám. Nem mernék szabályt szegni. De ha mernék is, rám úgyis rám szólnának. Néha azt érzem, hogy túlságosan észrevehetetlen vagyok ahhoz, hogy amikor mégis észrevesznek, akkor ne zavarja másokat a létezésem.

Gyors tempóban haladok, de mivel még nem hevertem ki a futást, újra szűrni kezd az oldalam. Mennyire szánalmas, hogy amikor végre tennék is valamit, amikor végre kockáztatok, a testem akkor

is emlékeztet, hogy gyenge vagyok. Hogy nem vagyok eléggé férfi a szabályszegéshez.

Muszáj kifújnom magam.

A közelben egy lakótelepi játszóteret padok szegélyeznek. Nincs itt senki, úgyhogy odamegyek az egyik padhoz, és felülök a támlájára. Nem tudom, miért teszem ezt, talán mert Csengével így szoktam meg. Szeretném azt hinni, hogy ha valaki most rám néz, az azt gondolja, hogy valami menő srác ül itt. Próbálok változtatni a pózokat, és ameddig meg nem jelenik valaki a környéken, majdnem el is hiszem magamról. Onnantól kezdve viszont már végtelenül kínos, hogy miért a pad támláján ülök, és miért nem magán a padon.

Amikor Csengével ültünk így itt, ugyanezen a padon, ez nem zavart. Ha Csengével van az ember, az valahogy kikapcsolja, akkor nem foglalkozik azzal, hogy mit gondol róla más, mintha a lány jelenléte megvédene mások véleményétől.

Csenge egyszer azt mondta, hogy nincs szükségem senkire, őrá sem, hogy önmagam lehessenek, és hogy jól érezzem magam a bőrömben. Ebből is látszik, hogy Csenge nem ismer engem annyira, mint én őt, mert nekem fogalmam sincs, hogy ki vagyok nélküle.

De most komolyan... ha van egy ilyen kedves lány, aki ilyen dolgokat mond nekem, hogy hihetném, hogy valójában ártani akar, és mindenféle videókat oszt meg rólam?

Soha nem tenne ilyet. Jó lenne ezt tisztázni. De hogyan?

Meg különben is, hiába minden, a videó már kint van. Az egész osztályom, sőt azóta már lehet, hogy az egész sulis ismeri a szégyenem. Kiterítették a szívem a világ elé, és most már mindenki tudja, hogy nem kellek másnak. Nem mintha eddig nem tudták volna, de eddig takargathattam magam, rejtőzhettem, most viszont már mindenki bizonyítékot kapott arról, hogy senkinek sem kellek. Hogy viseljem ezt el?

Kesernyés izzadság és mosdatlan testhajlatok bűzének keveredése ér el az orromig, ami kizökkent. Visszatartom a lélegzetem, de a szag forrása felé pillantok. Egy hajléktalan közeledik erre. Hosszú fekete szövetkabát van rajta, ami az áprilisi meleghez képest erős túlzás, a szürke haja bozontos, ahogy a szakála is, az apró szeme pedig szinte elveszik a ráncai között. Ahogy összetalálkozik a tekintetünk, már kapom is el a fejem. Nem akarom bámulni. Nem akarom, hogy tudjon rólam. Megpróbálom továbbra is visszafojtani a lélegzetem, hogy elviseljem a jelenlétét, amíg elmegy előttem.

De a szag hirtelen felerősödik, átüt az ujjaimon, amiket észrevétlenül húztam az arcom elé, hogy védjem magam. Felnézek, a hajléktalan pont velem szemben áll, és köszönésre nyújtja a kezét.

– Szia, uram! – mondja mosolytalanul.

Eddig visszatartottam, most elakad a lélegzetem. Próbálom visszafogni magam, de érzem, hogy az egész testem megremeg. A felém nyújtott koszos kezén látom a benőtt, fekete körmeit, és most már nem kesernyés, hanem savanyú szagot érzek. Mégis mit kellene tennem? Elfogadni a kezét? Ha elfogadom, akkor azzal azt üzenem, hogy kíváncsi vagyok rá? De ha nem fogadom el, azzal mit üzenek? Hogy derogál nekem megérinteni? És ha így van, az baj?

Nem, a baj az, hogy gyáva vagyok.

Kinyújtom a kezem.

– Jó napot kívánok! – kerülöm a tekintetét.

Az ő tenyere száraz és kemény, az enyém izzadt és puha.

– Kemény kézfogás – rázza a kezem a hajléktalan. – Igazi kis férfi vagy, nem?

Hadarva beszél, koncentrálnom kell, hogy minden szót megértsek.

– Gondolom – felelem kelletlenül, miközben a csöves végre elengedi a kezem, és leül a padra. Onnan néz fel rám.

– Azon gondolkodtam, hogy nem tudnál-e megkínálni egy cigivel? – kérdi tőlem torokkaporós hangon.

Nagyot nyelek, miközben mélyen a tüdőmbe engedem a bűzét. Hogy élhetnek emberek így? Nem akarok itt lenni.

– Nem... nem dohányzom! – hebegem.

A hajléktalan meredten bámul rám.

– Tényleg nem! – erősködöm.

– Tudom én azt, hogy nem – legyint a férfi.

– Tényleg? – csodálkozom.

– Senki sem mondja aztat úgy, hogy dohányozni. Csak aki nem cigizik – magyarázza a gubancos szakállát simogatva.

Megkönnyebbült sóhajt fojtok magamba. Akkor ez ennyi volt.

– Aztán itten laksz a környéken? – kérdi a csöves.

Meglep a kérdés. Nem is tudom, mit mondjak. Elnézek az egyik panelház felé.

– Jaj! – hördül fel a férfi. – Mit hiszel te, hogy be akarok törni hozzátok, vagy mi? Olyasfélének látszok én?

– Nem... én csak... nem errefelé élek – mekegem. – A sulim van erre.

– Osztt akkor merre laksz?

Be kellene mondani valami kamu helyet, hiszen úgysemm tudná meg, de annyira nem vagyok hozzászokva a hazugságokhoz, hogy megakad a nyelvem.

– Jól van, na! – köszörüli a torkát a hajléktalan. – Azt hiszed, hogy tényleg érdekel? Csak beszélgetni akartam.

– Elnézést – hajtom le a fejem.

– Nincsen baj – bődülsz el a férfi –, a magamfajta hozzászokott már, hogy szarba sem nézik. De én azért látom, hogy te nem olyan vagy. Azért is gondoltam arra, hogy megkérdezem, hogy nincs-e pár száz forintod? Mert ma még nem ettem.

A hajléktalan tekintete szinte felnyársal. Ő néz fel rám letről, mégis én érzem mellette magam kicsinek. Az orra ijesztően nagy és görbe, nem tudom, hogy alapból az, vagy már betörték neki. Szögletes arcéle még a szakálla alól is kiugrik, barátságtalanná téve az egész arcát. *Mit tegyek?* Van a tárcámban egy ötszáz, azt odaadhatnám, de ahhoz elő kellene venni a tárcám. Mi van, ha meglátja, hogy több pénz is van benne? Ha kikapja a kezemből, és megpróbál elfutni? Akkor mit csináljak? Utánarohanok? Elkezdek dulakodni egy hajléktalannal a tárcám miatt? Segítségért kiabálok? Ugyan ki segítene? Én biztos nem mernék egy ilyen helyzetbe beavatkozni. Akkor nekem ugyan ki merne segíteni?

A hajléktalan szeme összeszűkül, szinte eltűnik a ráncai között. Túl régóta vagyok csendben.

– Jó! – kiált fel. – Neked bevallom, mert látom, hogy veled lehet beszélni. Piára kell, na. Evés nélkül még bírom is, de pia nélkül? Olyan vagyok, mint József Attila.

– József Attila? – csodálkozom.

– Ő írta Babitsnak, hogy az éhezést már megszokta, de a cigihányba belepusztul. De te olyan értelmes gyerekeknek tűnsz, hogy ezt biztos te is olvastad már.

Eltátom a szám. Ez a hajléktalan tényleg József Attiláról beszél nekem? Rádadásul olyan dolgokat, amiket én még nem is hallottam? Vajon igazak, vagy csak kitalálja? Mert ha valakinek így tönkrement az élete, annak nem kellene mindenben rosszabbnak lennie nálam?

– De most komolyan! – folytatja a hajléktalan. – Hát, hogy lehet ezt pia nélkül bírni? Tegnap éjszaka ott aludtam a bolt előtt, aztán hajnalban rendőrök rugdostak ki azzal, hogy itt nem lehet aludni. Hát basszák meg! Akkor hol aludjak? Azt hiszed, hogy te nem innál, ha betonon kellene aludnod, és rendőrök rugdosnának hajnalban? Ha a volt kurvád kiforgat minden pénzedből, és amíg ő a házában él, te parkokban szarsz mások előtt?

Bár a zsebemben lenne az ötszázasom! Onnan kivenném, és a kezébe nyomnám. De a pénztárcám nem fogom elővenni. Vajon József Attila elővenné?

– Ni-nincs pénzem! – makogom.

A hajléktalan maga elé köp.

– Tényleg nincs – hazudom. – A suliban hagytam a táskám.

Eddig nem is tudtam, hogy tudok hazudni. Furcsa érzés. A pillanat, amikor nem tudod, hogy hinni fognak neked, vagy sem, olyan bizsergető. Kockázatos.

– Csak kétszáz forintot adjál már! Mi az neked?

Hirtelen telefoncsörgés hallatszik, egy torz hangszórón keresztül. A hajléktalan kotorászni kezd a zsebében, és előveszi a telefonját.

– Nézd már meg, hogy ki az! – tartja felém. – Rossz már a szemem.

Budos Józsi, olvasom le a képernyőről mindenféle ékezetek nélkül. A telefon régi, de okostelefon. Vajon honnan van neki? És honnan van a száma? Előfizetéses vagy feltöltős?

– A Józsi az – mondom.

– Mit akar már az a szar? – veszi fel a telefont a csöves. – Mi van már?

Aztán feláll és nézelődni kezd.

– Itt vagyok, he, a játszótér előtt – kiabálja. – A barátommal beszélgetek. Hogyhogy milyen barátommal? Hát a kölyökkel – néz rám. – Jó van má', csak gyertek!

Elfordítom a tekintetem, és nagyot nyelek.

– Jó, má' látlak titeket! – ordítja a telefonba a hajléktalan, majd veszettül integetni kezd. A kabátja hónaljából minden eddiginél orrfacsaróbb bűz szakad fel.

És akkor én is meglátom őket: két másik csövest a távolban. Egy nagyobb darab férfi a hátára kötözött táskákkal, mellette egy kicsi, szemüveges nő, szakadt göncökben, rajta is táskák lógnak elől-hátul.

Vajon mit hordanak ezekben, és hol csináltatnak szemüveget?

De mindegy is. Ha ők is idejönnek, nekem az már sok.

Biztos szar ember vagyok, de... félek.

Csak ezt nem akarom kimutatni.

El kell tűnnöm. Felpattanok.

– Mennem kell! – kiáltom, és már futok is.

– Hé! Várj! má'! – kiált utánam a férfi, a szívem pedig egy pillanatra megdermed, hogy utánam fog jönni.

De nem jön, csak kiabál.

– Azt hiszed, hogy jobb vagy nálunk, he? Azt hiszed, én nem jártam iskolába? Hogy nem voltam jó tanuló? Oszt nézd, mégis hova jutottam! Azt hiszed, te nem járhatasz így, te szar? Hogy rohadjál meg, remélem, így jársz majd te is, oszt rajtad is átnéznek majd, mint a szar!

Megremegek a gondolatra, hogy én is így járhatok.

Hogy tehetetlenül vergődök majd a saját életemben, és nincs kiút a sorsomból.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Aztán a hajléktalan hallótávolságon kívülre kerül, a világ elcsendesedik, és egy pillanatra minden jobb lesz.

De csak egy pillanatra.

Mert valójában minden szar.